

Sygn. akt I NO 52/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania L. R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 22 listopada 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 274.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] z dnia 22 listopada 2018 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm., dalej: KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani H. T. K. J., Pana D. H. L. , Pana A. M. oraz Pana R. M. W. do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani L. A., Pani M. A. F. M. , Pani J. M. H. S. , Pani J. M. K. , Pana K. O. , Pana H. O. , Pani A. J. P. , Pani L. R. , Pani R. N. W. oraz Pana T. M. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Słupsku.

Na cztery wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 274, zgłosili się:

- Pani L. A. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani M. A. F. M. - sędzia Sądu Rejonowego w L.,
- Pani J. M. H. S. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani H. T. K. J. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani J. M. K. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pan D. H. L. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pan A. M. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pan K. O. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pan H. O. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani A. J. P. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani L. R. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani R. N. W. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pan R. M. W. - sędzia Sądu Rejonowego w C.,
- Pan T. M. Z. - sędzia Sądu Rejonowego w S..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o KRS.

Na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2018 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za

wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani H. T. K. J., Pana D. H. L., Pana R. M. W. (jednomyślnie: 3 głosy „za”) oraz Pana A. M. (bezwzględną większością głosów: 2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 1 głos „wstrzymujący się”).

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu stanowiska, zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że w postępowaniu nominacyjnym poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), a także uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji nie są miarodajne, ponieważ nie odzwierciedlają rzeczywistego poziomu ich kwalifikacji. Na podstawie analizy całokształtu dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu nominacyjnym zespół uznał, że wysokie, wyróżniające odpowiadające wymogom orzekania w sądzie okręgowym kwalifikacje posiadają obecnie Pani H. T. K. J., Pan D. H. L., Pan A. M. oraz Pan R. M. W..

Zdaniem zespołu pozostali uczestnicy postępowania, tj. Pani L. A., Pani M. A. F. M., Pani J. M. H. S., Pani J. M. K., Pan K. O., Pan H. O., Pani A. J. P., Pani L. R., Pani R. N. W., Pan T. M. Z., nie wypełniają, ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. pkt 1 i 2 ustawy o KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o ich powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Podjmując uchwałę, Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r.,

poz. 52 ze zm.).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wszystkie osoby biorące udział w konkursie na wolne stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S. spełniają wymagania stawiane kandydatom na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Jednakże, Pani H. T. K. J., Pan D. H. L., Pan A. M. oraz Pan R. M. W. w najwyższym stopniu wypełnili wskazane w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS kryteria, do których należą przede wszystkim uzyskane oceny kwalifikacji oraz posiadane przez kandydatów doświadczenie zawodowe.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) na posiedzeniu 19 września 2018 r. zaopiniowało:

- pozytywnie (3 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”) kandydatury Pani J. M. H. S., Pani J. M. K., Pana K. O. , Pani L. R., Pani R. N. W., Pana R. M. W. oraz Pana T. M. Z. ,

- negatywnie (3 głosami „przeciw, przy braku głosów „za” i „wstrzymujących się”) kandydatury Pani L. A. , Pani H. T. K. J. , Pana D. H. L. , Pana H. O. oraz Pani A. J. P. , natomiast także negatywnie (2 głosami „przeciw, przy braku głosów „za” i 1 głosie „wstrzymującym się”) kandydatury Pani M. A. F. M. oraz Pana A. M. .

Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) 21 września 2018 r. kandydaci uzyskali odpowiednio: Pani L. A. 21 głosów „za”, 47 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „nieważnym”, Pani M. A. F. M. 55 głosów „za”, 47 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „nieważnym”, Pani J. M. H. S. 64 głosy „za”, 47 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „nieważnych”, Pani H. T. K. J. 6 głosów „za”, 60 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „nieważnych”, Pani J. M. K. 60 głosów „za”, 8 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „nieważnym”, Pan D. H. L. 8 głosów „za”, 58 głosów

„przeciw”, przy 3 głosach „nieważnych”, Pan A. M. 3 głosy „za”, 63 głosy „przeciw”, przy 3 głosach „nieważnych”, Pan K. O. 63 głosy „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”, Pan H. O. 47 głosów „za”, 20 głosów „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”, Pani A. J. P. 5 głosów „za”, 62 głosy „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”, Pani L. R. 63 głosy „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”, Pani R. N. W. 62 głosy „za”, 5 głosów „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”, Pan R. M. W. 16 głosów „za”, 50 głosów „przeciw”, przy 3 głosach „nieważnych”, Pan T. M. Z. 66 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 2 głosach „nieważnych”.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 22 listopada 2018 r. na kandydaturę:

- Pani L. A. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani M. A. F. M. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani J. M. H. S. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pani H. T. K. J. oddano 13 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 2 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pani J. M. K. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana D. H. L. oddano 12 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 3 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana A. M. oddano 16 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów

- Pana K. O. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 14 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Pana H. O. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 15 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
  - Pani A. J. P. oddano 1 głos „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 15 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
  - Pani L. R. oddano 4 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 12 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
  - Pani R. N. W. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
  - Pana R. M. W. oddano 13 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 2 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,
  - Pana T. M. Z. oddano 2 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, oddano 13 głosów „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani H. T. K. J. , Pana D. H. L. , Pana A. M. oraz Pana R. M. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w S. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie: stale podwyższane przez udział w szkoleniach kwalifikacje tych kandydatów, wysoko ocenione przez sędziów sporządzających oceny kwalifikacji oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe zdobyte w sądach rejonowych czy w ramach delegacji do Sądu Okręgowego w S..

Odwołaniem z dnia 28 lutego 2019 r. Skarżąca zaskarżyła pkt 1 uchwały w całości i pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia jej kandydatury Prezydentowi RP do pełnienia urzędu na cztery wolne stanowiska sędziowskie Sądu Okręgowego w S..

Zaskarżonej uchwale zarzuciła:

- obrazę prawa Unii Europejskiej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o KRS) tj. art. 15 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiających zasadę otwartości organów Państwa Członkowskiego UE, zasadę dostępu do dokumentów i przejrzystości prac danej jednostki, podczas gdy postępowanie przeprowadzone w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w S. przeczyły tym zasadom, bowiem kryteria przyjęte przez Radę za podstawę opiniowania nie były przejrzyste i transparentne w stosunku do poszczególnych kandydatów;

- obrazę prawa (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS) - tj. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1, art. 11a ust. 2 pkt 2, art. 11a ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 21 ust. 2 i art. 33 ust. 1, art. 31 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 34 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6, § 16 ust. 1 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej Regulamin KRS), a także w zw. z art. 6 i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:

- błędną wykładnię art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, art. 11a ust. 2 pkt 2 i ust. 4-5, art. 11b ust. 7, art. 11d ust. 1-5, art. 21 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 Regulaminu, w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie przez wydanie skarżonej uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, która podobnie jak zespół opiniujący była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego

piętnastu członków Rady nie było uprawnionych do uczestniczenia w postępowaniu (podobnie jak - dwóch sędziowskich członków zespołu rekomendującego), w tym opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołu opiniującego), w głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu zaskarżonej uchwały;

- naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP Rada przedstawiła wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w S. inne osoby, a nie odwołującą się;

- naruszenie art. 21 ust. 1 i ust. 2 ustawy o KRS, art. 31 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 34 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu KRS poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia uchwały KRS, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) nie była należycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP członków Rady, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP;

- art. 31 ust. 2b i ust. 2d w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o KRS poprzez podjęcie prac zespołu rekomendującego przed upływem pełnych 21 dni od chwili przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości informacji o wyznaczeniu zespołu rekomendującego i informacji o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, podczas gdy zdaniem Odwołującej się przepis wyraźnie wskazuje, że zespół nie może przyjąć stanowiska, a tym samym - pracować nad jego przyjęciem, przed upływem 21 dni;

- naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 12 ust. 2 uchwały nr 265/2017 KRS z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu KRS z dnia 12 września 2017 r., które w ocenie odwołującej się miał istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przeprowadzenie zbiorczego głosowania nad wnioskami

8 kandydatów o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady i nienadanie wynikowi tego głosowania formy uchwał;

- naruszenie § 14 Regulaminu KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy z uwagi na fakt, że uchwały oddalające wniosek odwołującej się o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady nie zostały sporządzone na piśmie i nie zawierają w związku z tym podpisu osoby uprawnionej, tj. Przewodniczącego Rady, co powoduje, że uchwała ta nie została sporządzona w formie prawem przypisanej i nie zawiera wszystkich przewidzianych przez obowiązujące przepisy elementów;

- naruszenie art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 23 ust. 1 uchwały nr [...] KRS z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu KRS z dnia 12 września 2017 r., które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez nedoręczenie odwołującej się uwierzytelnionej kopii uchwały w przedmiocie wniosku o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego;

- naruszenie art. 28 ust. 3 ustawy o KRS przez rozpoznanie wniosku odwołującej się o wyłączenie 14 członków KRS wybranych spośród sędziów bez odebrania od wskazanych we wniosku sędziów oświadczeń w przedmiocie istnienia lub nieistnienia uzasadnionych wątpliwości, co do ich bezstronności w procedowaniu kandydatury odwołującej się, niezapoznanie się przez członków KRS z wykazem sędziów popierających zgłoszenie kandydatury tego z sędziów - członków KRS, w sprawie którego w danym momencie procedowano wniosek odwołującej się o wyłączenie i rozpoznanie przedmiotowego wniosku o wyłączenie 14 członków KRS bez należytego rozeznania sytuacji w przedmiocie zarzutów podniesionych przez odwołującą się. Ponadto podjęcie uchwał przez 14 członków KRS - sędziów wobec których zachodzą podstawy do ich wyłączenia od udziału w sprawie w sytuacji niezgodnego z prawem i nieprawidłowego rozpoznania wniosku odwołującej się o ich wyłączenie;

- naruszenie art. 42 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, przez sporządzenie uzasadnienia uchwały obejmującej rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów z przekroczeniem terminu miesiąca od jej podjęcia;

- naruszenie art. 29 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 23 ust. 1 uchwały nr 265/2017 KRS z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu KRS z dnia 12 września 2017 r., które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez uniemożliwienie odwołującej się czynnego udziału w postępowaniu dotyczącym przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów, w szczególności wobec niezawiadomienia odwołującej się o zmianie terminu posiedzenia Zespołu Rekomendującego i zmianie terminu posiedzenia Rady i uniemożliwienia jej wzięcia udziału w posiedzeniu Rady, wskutek czego naruszone zostało prawo czynnego udziału w sprawie uczestnika postępowania oraz jego prawo do obrony;

- naruszenie § 15 ust. 4, 5 i 6 uchwały nr [...] KRS z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu KRS z dnia 12 września 2017 r., które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez uniemożliwienie odwołującej się zapoznania z treścią protokołu posiedzenia plenarnego KRS obejmującego dni 19 i 22 listopada 2018 r. w związku z brakiem zatwierdzenia do dnia 8 lutego 2019 r. tych protokołów;

- naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 Regulaminu KRS przez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji odwołującej się i jej kontrkandydatów z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów przy braku jasnych i jednakowych kryteriów oceny kandydatów, oparcie zaskarżonej uchwały na stanowisku zespołu wydanym bez wymaganego przepisami prawa uzasadnienia odnoszącego się do indywidualnych cech każdego z kandydatów oraz ustalającego listę rekomendowanych kandydatów z pominięciem posiadanej oceny ich kwalifikacji, oparcie zaskarżonej uchwały na niepełnym ustaleniach faktycznych pomimo dostępu do pełnych danych odwołującej się, pobieżne i nierzetelne przedstawienie kandydatur, brak własnych ustaleń Rady w odniesieniu do odwołującej się i oparcie się na argumentacji przedstawionej przez zespół rekomendujący, zaprezentowanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały rodzajowo innych argumentów niż te, które zostały podniesione przy prezentacji odwołującej

się oraz pozostałych kandydatów na posiedzeniu plenarnym Rady w dniu 22 listopada 2018 r., tj. oparcie uzasadnienia zaskarżonej uchwały o ustalenia faktyczne nie znajdujące odzwierciedlenia w przebiegu posiedzenia plenarnego Rady w dniu 22 listopada 2018 r., co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w S. innych uczestników postępowania nominacyjnego, nie zaś odwołującej się;

- naruszenie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur odwołującej się i pozostałych kontrkandydatów w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co uniemożliwia odniesienie się do całości przesłanek na podstawie których Rada uznała, że kandydatura odwołującej się jest gorsza od kandydatury tych uczestników w stosunku do których zaskarżoną uchwałą przedstawiono Prezydentowi RP wnioski o powołanie ich do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w S.;

- naruszenie art. 44 ust. 1b i ust. 4 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP przez sporządzenie uzasadnienia uchwały po upływie zakreślonego ustawą miesięcznego terminu do jego sporządzenia, w efekcie czego naruszono prawa odwołującej się do rozpoznania jej sprawy w rozsądnym terminie, a dodatkowo ograniczono jej prawo do skutecznego wysunięcia swej kandydatury w innych, ogłoszonych w terminach późniejszych procedurach konkursowych na wolne stanowiska sędziowskie.

Skarżąca ponadto wniosła o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz uchylenie zaskarżonej Uchwały w całości w części obejmującej pkt 1 uchwały i 2 w zakresie dotyczącym jej kandydatury oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu wskazała, że do dnia 8 lutego 2019 r. nie zatwierdzono protokołów z posiedzeń plenarnych Krajowej Rady Sądownictwa z dni 20 i 22 listopada 2018 r., jak również nie sporządzono na piśmie uchwał w przedmiocie wniosku o wyłączenie Sędziów zasiadających w Krajowej Radzie Sądownictwa i

uzasadnień do tychże uchwał, przy czym termin do sporządzenia uzasadnienia uchwały wynosi, zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 i 2 w zw. z art. 42 ust. 1-3 ustawy o KRS, miesiąc od daty jej podjęcia, sama sentencja uchwały zaś powinna zostać sporządzona w formie pisemnej bezpośrednio po jej podjęciu, natomiast w myśl § 15 ust. 4-6 Regulaminu KRS protokół posiedzenia plenarnego KRS jest wykładany do wglądu członków Rady w Biurze na trzy dni przed terminem kolejnego posiedzenia. Członek Rady może zgłosić zastrzeżenia do protokołu posiedzenia do momentu zatwierdzenia porządku kolejnego posiedzenia. W przypadku braku zastrzeżeń protokół uznaje się za przyjęty.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności odnosząc się do najdalej idącego zarzutu naruszenia art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r. (K 12/18) orzekł w punkcie 1, że art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Tym samym, zarzuty Skarżącej w zakresie, w jakim dotyczą niewłaściwego umocowania członków KRS należy uznać za bezzasadne.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter

sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

Należy podkreślić, że katalog kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego, wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2017 r., III KRS 19/17; z 13 maja 2017 r., III KRS 13/17; z 20 kwietnia 2017 r., III KRS 7/17; z 6 października 2015 r., III KRS 51/15).

W przypadku zatem dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Z analizy akt sprawy wynika, że każdy członek KRS miał dostęp do pełnej dokumentacji, zgromadzonej w toku postępowania zaś podjęcie uchwały nastąpiło zgodnie z art. 33 ustawy o KRS po wszechstronnym rozważeniu sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji. Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując uchwałę uwzględniono zarówno to, że Odwołująca się złożyła egzamin sędziowski z wynikiem dostatecznym, poza obowiązkami orzeczniczymi wykonywała także obowiązki wynikające z pełnienia między innymi funkcji Przewodniczącego IX Wydziału Cywilnego i orzekała przede wszystkim w sprawach cywilnych. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśniono, jakimi kryteriami kierowała się Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury Skarżącej (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny jej kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone odwołującej się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki

Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14).

Zgodnie z art. 32 ust. 3 ustawy o KRS, akta spraw są dostępne dla uczestników postępowania z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych oraz ochrony danych osobowych. Uczestnicy postępowania mogą przeglądać akta spraw oraz sporządzać odpisy lub wyciągi z akt z potwierdzeniem przez Biuro Rady ich zgodności z oryginałami. Wynika z tego, że odwołująca się miała możliwość zapoznania się z aktami sprawy na każdym etapie postępowania nominacyjnego poprzez wystąpienie ze stosownym wnioskiem.

Z kolei art. 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029).

Uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa również dlatego, że uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno przedstawić w formie uzasadnienia, gdyż niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji poszczególnych głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczać się do oceny, czy zachowane zostały podstawowe reguły proceduralne, a te nie zostały naruszone.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 31 ust. 2b i ust. 2d w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o KRS przez podjęcie prac zespołu rekomendującego przed upływem pełnych 21 dni od chwili przedstawienia Ministrowi Sprawiedliwości informacji o wyznaczeniu zespołu rekomendującego i informacji o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 31 ust. 2c ustawy o KRS nieprzedstawienie przez Ministra Sprawiedliwości opinii w sprawie indywidualnej, w terminie, o którym mowa w art. 31 ust. 2b ustawy o KRS, tj. dwudziestu jeden dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w art. 31 ust. 2a ustawy o KRS, nie wstrzymuje prac zespołu. Jak ponadto wynika z akt sprawy posiedzenie zespołu odbyło się w dniu 22 listopada 2018 r., zaś pismo skierowane do Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przedstawienia opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS zostało skutecznie doręczone w dniu 26 października 2018 r. Powyższe oznacza, że 21-dniowy termin wskazany w art. 31 ust. 2b ustawy o KRS został zachowany.

W zakresie natomiast podniesionego przez odwołującą się zarzutu naruszenia prawa przez niedoręczenie odwołującej się uchwały KRS dotyczącej oddalenia wniosków o wyłączenie członków KRS z wyjątkiem Pani Sędzi T. K. F. za pośrednictwem systemu teleinformatycznego - jak wynika z protokołu nr 16/2018 posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa z 21 listopada 2018 r. Rada (uchwałami nr 553/2018 - nr 566/2018) bezwzględną większością głosów oddaliła wnioski dotyczące wyłączenia 14 członków KRS z wyjątkiem T. K. F. z uwagi na to, że nie zachodzi okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do bezstronności członków KRS w danej sprawie.

Natomiast uchwałą nr [X] Rada na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy o KRS, rozpatrzyła wniosek odwołującej się o wyłączenie Pani J. K. M. od udziału w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i oddaliła ten wniosek jako bezprzedmiotowy oraz jednogłośnie umorzyła postępowanie w tym zakresie w obecności 15 członków.

Uchwała o oddaleniu wniosku o wyłączenie członka KRS nie jest uchwałą kończącą postępowanie nominacyjne w związku z czym nie jest doręczana.

Z akt sprawy wynika ponadto, że wbrew twierdzeniom odwołania uchwała ta była sporządzona na piśmie i stanowi załącznik do protokołu posiedzenia.

Odnosząc natomiast zarzutu naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy o KRS przez niepoinformowanie odwołującej się o nowym terminie posiedzenia zespołu członków KRS, uprzednio odroczonego w dniu 19 listopada 2018 r. wskazać należy, że zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o KRS, w sprawach indywidualnych osoba, której praw lub obowiązków dotyczyć ma uchwała KRS, jest uczestnikiem postępowania przed Radą. Natomiast zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy o KRS uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Regulacja ta dotyczy zatem postępowania przed Radą oraz informowania uczestnika postępowania o terminie jej posiedzenia, nie zaś jak wywodzi odwołująca się o posiedzeniu zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa.

Odnosząc się do podniesionego przez Odwołującą się zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 i 3 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z § 23 ust. 1 uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa z 12 września 2017 r., które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez niedoręczenie odwołującej się uwierzytelnionej kopii uchwały w przedmiocie wniosku o wyłączenie 14 sędziowskich członków Rady wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego podnieść należy, że uchwała wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o przysługującym prawie do wniesienia odwołania w trybie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS została zamieszczona w systemie teleinformatycznym w dniu 8 lutego 2019 r. Miesięczny termin do sporządzenia uzasadnienia do uchwały dotyczy wszystkich uchwał podejmowanych przez Radę w sprawach indywidualnych. Ma on charakter instrukcyjny, ponieważ z jego niedochowaniem nie są związane żadne negatywne skutki procesowe. Sporządzenie uzasadnienia do zaskarżonej uchwały po miesięcznym terminie nie miało wpływu na sytuację procesową odwołującej się, bowiem miała ona możliwość zapoznania się z treścią uchwały oraz uzasadnienia.

Odnosząc natomiast zaniechania sporządzenia i doręczenia Skarżącej odpisu protokołu posiedzenia Rady, które odbyło się w dniach 19-22 listopada 2018 r., tj. z posiedzenia na którym została podjęta zaskarżona uchwała, jak wynika

akt sprawy, należy podnieść że Rada nie mogła doręczyć odwołującej się protokołu z posiedzenia Rady z uwagi na fakt, że protokół nie został przyjęty. Z treści § 15 ust. 4 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa wynika, że protokół posiedzenia jest wykładany do wglądu członków Rady w Biurze na trzy dni przed terminem kolejnego posiedzenia. Natomiast § 15 ust. 5 Regulaminu stanowi, że członek Rady może zgłosić zastrzeżenia do protokołu posiedzenia do momentu zatwierdzenia porządku kolejnego posiedzenia. Z § 15 ust. 6 Regulaminu wynika, że w przypadku braku zastrzeżeń protokół uznaje się za przyjęty. Zgodnie z powyższymi przepisami protokół z posiedzenia został wyłożony do wglądu członków Rady. Żaden z członków nie zgłosił zastrzeżeń do protokołu. Ustawa nie określa jednak terminu na przyjęcie protokołu przez Radę i jego podpisanie przez Przewodniczącą Krajowej Rady Sądownictwa, w związku z tym nie została naruszona procedura.

Odnosząc się następnie do zarzutów naruszenia art. 44 ust. 1b i ust. 4 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP przez sporządzenie uzasadnienia uchwały po upływie określonego ustawą miesięcznego terminu do jego sporządzenia, w efekcie czego naruszono prawa odwołującej się do rozpoznania jej sprawy w rozsądnym terminie, a dodatkowo ograniczono jej prawo do skutecznego wysunięcia swej kandydatury w innych, ogłoszonych w terminach późniejszych procedurach konkursowych na wolne stanowiska sędziowskie podnieść należy, że miesięczny termin do sporządzenia uzasadnienia uchwały ma wyłącznie charakter instrukcyjny, a jego niezachowanie nie powoduje negatywnych skutków procesowych wobec odwołującej się.

Sąd Najwyższy zauważa, że art. 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Z tego względu kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, związany z

przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, zatem samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołująca się nie wskazała uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533).

Reasumując, zdaniem Sądu Najwyższego KRS podejmując zaskarżoną uchwałę nie naruszyła wskazanych w odwołaniu przepisów. Skarżąca podjęła polemikę dotyczącą oceny materiału dowodowego, mającą wykazać jej lepsze kwalifikacje do pełnienia funkcji sędziowskiej. Nie wykazała zaś, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.